

Rapport fra den første internasjonale kongress for kvinnemuseer

Den første internasjonale kongress for kvinnemuseer fant sted i Merano i Italia fra den 11.-13. juni 2008. Til sammen 40 delegater fra 23 kvinnemuseer rundt omkring i verden deltok på dette historiske møtet. Mange hadde reist langt, fra Vietnam, Kina og Indonesia, fra Sudan og Senegal, fra Mexico og Argentina, fra San Fransisco og Australia. Europa var godt representert: Spania, Sveits, Østerrike, Tyskland, Danmark, Norge og Italia. Fra Kvinnemuseet reiste museumspedagog/konservator Mona Holm og undertegnede direktør.

Det første forsøket på å samle kvinnemuseer til en verdenskongress var i 2004 da Musée de la Femme sénégalaise i Senegal sendte ut invitasjoner. Men av ulike grunner ble ikke denne realisert. Så var det at Women's Museum Merano i Italia i anledning deres 20 års jubileum grep muligheten, og med kollegene i Senegal som partner satte i gang med forberedelsene høsten 2007. Og de lyktes ettertrykkelig!

Merano er en gammel kurby som ligger vakkert til i fjell-landskapet Tyrol. Da vi ankom med leiebil fra nærmeste flyplass sent kvelden før, opplevde vi tidenes lyn- og tordenvær. Men neste dag opprart med sol og varme, og spenningen var stor da vi spaserte fra det gamle hotellet og bort til byens storstue, Kurhaus, fra 1800-tallet, men med moderne fasiliteter. Her var den offisielle åpningen av kongressen, og denne første dagen var det åpent for alle. Den ærverdige kongressalen var stappfull av kvinner og noen menn, mange skole-elever, flere filmteam var i arbeid, og det satt simultanoversettere til mange ulike språk fra egne små rom bakerst i salen. Den første som steg opp på podiet og talestolen, var en spent og glad Astrid Schönweger fra det lokale kvinnemuseet som ønsket velkommen. Hun presenterte kongressens gudmor som skulle åpne det hele. Og det var ingen ringere en Nobels fredsprisvinner fra 2003, iranske Shirin Ebadi. Arrangørene hadde klart å få henne til å komme fra sin travle advokat-tilværelse i Iran, en genistrek som løftet kongressen for de som var til stede, og som også vil bety mye for fremtiden.

Myndig, men stillfaren, holdt hun en strålende åpningstale. Dagen etter, på rundebordkonferansen som ble avholdt på det lokale kvinnemuseet med kun delegatene til stede, fortsatte hun med å fortelle om kvinnes situasjon i Iran og andre Midt-Østen-land. Like myndig, men med varme og entusiasme sa hun følgende: "Det bør være et kvinnemuseum i hvert land i verden. Jeg drar nå tilbake og vil etablere et kvinnemuseum i Iran!" Applausen uteble ikke. Hennes klare og tydelige budskap er med i konferansens resolusjon. Dersom noen skulle klare å få etablert et kvinnemuseum i Iran, må det være henne. Nobels fredspris gir henne en beskyttelse som andre utsatte kvinner i Iran ikke har. En annen iransk fredskvinne som skulle vært med til Merano, ble dagen før fengslet for sine meninger. Kongressen sendte en protest til de iranske myndigheter mot dette overgrepet.

Etter at Shirin Ebadi hadde sagt det hun hadde på hjertet, forlot hun forsamlingen for å ha samtaler med andre – de står nærmest i kø for å møte henne, den lille, store karismatiske kvinnen i dress.

Vi andre fortsatte, og i løpet av dagen fikk alle presentere seg og sitt museum. Det ble en overveldende seanse med ulike historier fortalt av ulike kvinner. Men ett har vi felles: Et brennende ønske om å vise "Hennes historie – Her story". Siden Kvindemuseet i Danmark åpnet i 1982, har 40 kvinnemuseer sett dagens lys rundt omkring i verden. Noen få er rene kvinnekunstmuseer, mesteparten tar mål av seg til å presentere kvinnehistorie i sitt eget land. Ett museum skiller seg ut ved at det ikke er i noen lokaler, og det er International Museum of

Women i San Fransisco. Til gjengjeld presenterer de en million kvinner på sine nettsider, også norske kvinner er med her. Direktøren var ung og søt og hadde med sin mamma. Kvinnemuseet i Spania holder til i noen fjellhuler, og presenterer spanske sigøynerkvinnens historie. De to unge representantene herfra fant aldri helt frem i tide til de ulike lokalitetene vi var i.

Det ble sen kveld innen alle hadde fått presentert seg og hatt muligheter for kommentarer. Vi fikk anerkjennelse for at vi klarte å få Dronning Sonja til å åpne Kvinnemuseet i 1995. Og vi fikk anerkjennende og overraskede blikk når vi fortalte om vår abort-utstilling. Direktøren fra USA sa de aldri kunne ha laget den på grunn av sponsorenes makt.

Dag tre foregikk på Castle Tyrol, et middelalderslott høyt oppe i fjellsiden. Dagens tema var internett og mulighetene for å etablere en felles plattform der vi kan være i jevnlig dialog med hverandre. Så ble det lagt ned mye godt arbeid i å bli enige om en felles resolusjon. Og på slottsfesten om kvelden kom Shirin Ebadi igjen sammen med mye annet godtfolk.

Da Mona og jeg dagen etter på hjemreisen skulle summere våre første, ferske inntrykk, var vi glade og fornøyde. Vi hadde hver for oss og sammen hatt gode og inspirerende samtaler med våre kolleger. Sammen med våre danske venner som vi kjente fra før var vi også enige om at både Danmark og Norge ligger godt an sammenlignet med mange andre land – der et dårlig økonomisk fundament ofte er den største utfordringen. Blant de sterkeste opplevelsene var nok kvinnen fra Italia som under sin presentasjon av det lille kvinnemuseet i Alpene som hun hadde grunnlagt, begynte å gråte. Så overveldende opplevde hun det å møte likesinnede etter å ha kjempet alene med sin idé i mange år. Inntrykksfullt er det også å høre om The Vietnam Women Museum åpnet i 1995, som ligger midt i Ha Noi og er i fem fulle etasjer med en stor fagstab.

Vi opplevde en kongress med følelser, humor og varme. Men også tendens til intriger. Kvinnemuseet i Bonn som åpnet i 1981, hevder de er først i verden, før Danmark, mens Danmark hevder at kvinnemuseet i Bonn i begynnelsen ikke var noe kvinnemuseum, men et rent kunstforetak. Og Bonn vil gjerne arrangere neste verdenskongress, for egentlig ville de vært før Merano. Men alle andre synes man skal dra til ulike kontinenter – annet hvert år. Så får vi se hvor det blir, og hvem som bringer stafettpinnen videre. Nettverket av kvinnemuseer ønsker å bli en underkomité i ICOM, og heri ligger også et viktig arbeid og venter.

På www.womeninmuseum.org kan man lese mer om konferansen og de 40 kvinnemuseene i verden.

Kari Sommerseth Jacobsen
Direktør

Resolution of the 1st international Congress of Women's Museums

"The women are the ones who write the history of the world! There has to be a Women's Museum in every country of this world!" Shirin Ebadi Nobel peace prize winner, 2003, and "godmother" of the 1st International Congress of Women's Museums

General topics:

- The logo of the 1st international Congress of Women's Museums will become the logo of the worldwide network of Women's Museums. Women's Museums are important institutions all over the world and it is our aim to improve their visibility and acceptance in our societies.
- Women's Museums are diverse; they reflect political, cultural, artistic, economic, and social roles and situations of women in the past and present. They preserve and generate women's cultures, remove prejudices and contribute to the respect of women and human rights. They are a mirror of society and also of the changing of the world.
- Museums dedicated to important women all over the world are invited into our network.
- The Women's Museums use the power of the 1st International Congress of Women's Museums to increase their possibilities. They agree that we continue our network by interacting, learning from each other, transferring knowledge, sharing information and ideas, exchanging experiences and exhibitions, and planning together projects and exhibitions. Therefore the Women's Museums will use the platform www.womeninmuseum.org installed at the 1st International Congress of Women's Museums with all its instruments. The Women's Museums show that globalization can be used in a good way.
- Respecting the diversities of each museum, the network created by the participants of the 1st International Congress of Women's Museums wants to speak with one voice.
- The Women's Museums agree to respect the project plan they established at the 1st International Congress of Women's Museums.
- The Women's Museums embrace female solidarity; they support each other. When one Women's Museum is in trouble they will act as a network and protest for it, with petitions, resolutions, signatures, campaigns, etc.
- The network of Women's Museums will protest against unauthorized copies of Women's Museums.
- The Women's Museums of the network commit themselves to give every possible support to women of other countries who don't have a Women's Museum to create one.
- The Women's Museums ask that the governments of their countries support the infrastructures of Women's Museums with solid funding.
- The network of the Women's Museums wants to have a sub-committee in the International Council of Museums (ICOM) to increase its possibilities and to be more recognized.
- The Women's Museums commit to regularly organize an International Congress of Women's Museums.

Dimensione del testo: [A](#) [A](#) [A](#)

links to petitions



PETITIONS

